

avant...!

figueres 2 maig 1932 - n.º 17

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

una altra covardia

**el camí és llarg i penós, però
ens resta joventut i vida.**

Per uns moments el sol s'ha amagat, i les oïdes ens han xiulat com esperitades. El cervell ha treballat incesantment, i les idees han entrat i surtit amb fúria vertiginosa. Nosaltres hem estat els primers sorpresos. Desitjosos de copsar els batecs del poble, actuant sense la desconfiança dels que obren malament, no disposant del temps necessari per fer un treball acuradíssim, no és difícil sorprendre la nostra bona fe.

La ploma ens salta en la mà, i si seguíssim els impulsos del cor escriuríem mots afrosos, qualificatius inèdits, plens de verí, però el cap ens domina i la tranquil·litat que recobrem ens fa dir que l'autor de la poesia que inserirem en el número passat, no pot ésser res més que un gran cínic.

La carta en la qual venia la poesia va ésser dipositada a la bústia n.º 7 de Barcelona, el dia 12 del mes passat; la vàrem rebre a la redacció el dia 13, es va llegir i trobant-se conforme es va portar a l'impremta. Com que els nostres correctors de proves són uns minyons que coneixen a bastament l'idioma vernacle, això motivà que la poesia no fos inserida tal com es va rebre.

Repasat cètingudament l'original hem pogut adonar-nos que diu amb tota claretat el crit subversiu que s'ha volgut llegir en la poesia publicada. D'això resulta que si els companys que corretgeixen les proves haguessin desconegut l'ortografia catalana, l'autor de la poesia s'hauria vist totalment complagut i, allavors, hauria tingut més marge per fer-nos aplicar radicalment la llei amb totes les agravants, qual finalitat devia buscar l'anònim i vil subjecte

Amb seguretat en fratre'ns la poesia era amb l'intent d'aniquilar-nos totalment. Però ha resultat al revés. Se'ns ha intentat perjudicar materialment, però si ho assoleixen, el goig espiritual que hem sentit ens ho haurà compensat. Mai com ara ens havíem donat compte de la simpatia que sent per nosaltres la gent conscient de Figueres.

Tan sols uns esperits mesquins, homes sortits del bordell, s'han atrevit a posar-nos, públicament, en evidència; en ple cafè han repetit rabiosament que havíem publicat la poesia estant-ne assabentats, aquests subjectes segurament han estat pagats per l'autor de la poesia

Que l'autor de la poesia ha estat un ciutadà que viu en la nostra ciutat, no podem dubtar-ne. Tenim dades precises que ens ho confirmen. Això és un dels tants entrebancs que se'ns han de presentar, però la nostra base és prou sòlida per fer-nos frontollar. Els nostres enemics estan sempre amatents a obstaculitzar la nostra actuació. Dia darrera dia van treballant jesuíticament per anorrear-nos. Diverses vegades ens hem dirigit a l'opinió pública lamentant-nos de la persecució de què som víctimes. I el nostre crit de clemència ha estat contestat seguidament, pel caciquisme local amb procediments de refinada crueltat

No som pas dubtosos. Cal repassar tots els números d'*avant...!*, i us adonareu que el nostre afany és ajudar a conquerir un règim ben liberal i veritablement democrata, és col·laborar al moviment de reivindicació del poble per portar endavant la revolució que ha de destruir de socaerrel l'aparell governamental que, encara, ens recorda, els règims despòtics.

Per això trobem arbitrària la multa que ens han imposat, abans de procedir tan enèrgicament, calia assabentar-se de la nostra actuació, i promptament s'haurien donat compte, els governants, que havíem estat víctimes de la mala fe de la reacció.

La gent reaccionària compta avui, amb molts bons factors per a perjudicar-nos, però potser demà la cosa haurà canviat, i nosaltres no som pas dels que perdonem les ofenses, les recordem totes, i confiem que arribarà el dia que podrem exigir les responsabilitats que mereixen els que implacablement atempten contra les aspiracions delé homes idealistes.

Nosaltres hem triat, voluntàriament, un camí d'espines, tenint ben aprop un camí ple de benaurances, per creure que aquest darrer camí, sols el poden escollir aquells homes castrats d'esperit, acostumats a agenollar-se sota el fuet de l'amo.

El nostre camí d'espines té un fi. Si no el podem aconseguir ho faran altres germans.

I quan s'hagi assolit l'objectiu, els que quedaran en vida homenajiaran dignament els caiguts.

Som rebels, i continuarem essent-ne fins que tots els ciutadans poguem aplegar-nos sota el tríptic:

LLIBERTAT, IGUALTAT i FRATERNITAT.

francesc pi i marçall, escrivia:

"las corridas de toros"

Somos enemigos de las fiestas de toros. Las que en nuestra juventud vimos nos las hicieran odiosas. Presenciamos un día la muerte de un banderillero que un toro paseó por todo el redondel llevándole en una de sus astas, y no quisimos ser más tiempo espectadores ni cómplices de tan bárbaro espectáculo.

Ha muerto ahora en Valencia un espada, y por el relato de su desventura hemos visto reproducida en nuestra imaginación la escena del banderillo. ¿No habrá medio de desterrar de nosotros tan malhadada fiesta?

Las corridas de toros no son sino escuela de embrutecimiento. Allá corre el pueblo a desatarse en los más soeces improperios y los ultrajes más indignos. No respeta ni a los que lidian ni a la autoridad que preside. Goza y se embriaga con la sangre; y aquél tiene por mejor toro que más picadores derriba, más caballos deja tendidos en la arena y más en peligro pone a los gladiadores. Ninguna piedad siente por los caballos que se lleva vendados a la muerte; ninguna repugnancia ni aún viéndolos que pisan sus propios intestinos.

No sentimientos nobles despiertan en el pueblo las corridas de toros; sí bajos y feroces instintos, que harlo frecuentemente lo llevan a resolver por la navaja sus pendencias; no palabras le inspiran de consideración para sus semejantes, sino voces de infamia i vilipendio.

Volved la vista a los lidiadores. Son generalmente hombres sin instrucción y con apodo, a quienes todo el mundo mira como de baja ralea; hombres que por un puñado de oro se prestan a poner en riesgo su vida y a recibir en cada corrida chaparradas de injurias; hombres que, por lo tanto, no pueden ser tampoco modelos de dignidad ni de decoro.

Nada hay, repetimos, en las plazas de toros que respire ni moralidad ni decencia. Es bello ver reunidas en tan espacioso anfiteatro millares de gentes en traje de fiesta que alegres se mueven y agitan a los rayos de sol y bajo el azul del cielo; es aún bella la entrada de los lidiadores en formación correcta, con airoso porte y gallardamente vestidos de plata y oro; más ¿no cabría acaso sin que se vertiera ni sangre ni afrontas, dar en las mismas plazas hermosos espectáculos? Grandiosas orquestas, coros gigantescos, danzas en que se viera los trajes y las costumbres de otras regiones, fiestas en que fuesen dando motivo ya faustos acontecimientos, ya maravillosos adelantos en las ciencias, podrían muy bien suplir esas detestables luchas entre hombres y fieras, recuerdo de otros más impías y lúgubres.

Las fiestas públicas deberían ir todas encaminadas a menjorar la cultura de los pueblos, a despojarlos de sus groseros instintos, a infundirles y avivarles el sentimiento de la belleza. Para a la vez infundirles vigor, ¿no podrían servir acaso fiestas como la del tiro nacional en Suiza, simulacros militares, y carreras de a pie y de a caballo?

Nosotros damos grande importancia a las fiestas. De todas las que hemos mentado debería, a nuestro juicio, haberlas gratuitas a cargo de los Ayuntamientos».

N.º 435. - 6 de maig de 1899.

sort dels informes

Particularment ens assabenten que el senyor Ametlla, abans d'encolomar-nos la multa de 150 pessetes, va interessar informes a l'Alcaldia de la nostra ciutat. Segons referències, qui va donar-los fou l'Alcalde en persona, i segons referències també, aquests varen ésser molt justos.

Un company nostre, optimista per excel·lència, deia:

Bé, si l'alcalde arriba a donar mals informes, aquesta vegada anem de caps a fer una *tournee* per l'Atlàntic, *rumbo desconocido*.

de jaca a sallent

Es tracta d'un llibre. No d'un llibre qualsevol; D'un llibre! Si voleu, d'una cruenta crítica vers la confusió revolucionària del nostre proletariat però, en el fons d'un extens allionament per al seu esdevenidor.

Jaume Miravilles, és l'autor. Molts personalment coneixem en Met, però no tots el coneixem prou. Solament llegint-lo us fareu càrrec de la seva veritable personalitat marxista, i, com tot marxista, ferm lluitador i revolucionari d'una causa justa i noble.

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

full quinzenal

hores emotives

L'Estatut de Catalunya, esperança avui enèrgicament manifestada, realitat indestructible i assenyada de demà, és l'alè vivificant d'aquests moments de neguit, d'aquestes hores prenyades d'emoció.

I, certament, un poble - com el nostre - que es troba en vigílies de què sigui reconeguda i aprovada la seva voluntat, no pot viure aquests moments sense batrelli fortament el seu cor; sense eixamplarse-li, pletòric de vigoria, el seu pit bo i esguardant sigui plenament respectat el seu voler inquebrantable.

Després de la magna manifestació pro-integritat de l'Estatut celebrada a Barcelona, el passat diumenge, dia 24 d'abril, manifestació serena, noble i ben palesa del dinamisme cívic que abranda de fervor patriòtic el nostre poble, ja no es poden admetre dubtes de cap mena.

El poble sent intensament l'emoció d'aquestes hores decisives. Catalunya es dreça com un bloc per fer prevaler la seva voluntat plena i sobirana. Catalunya ja no vol més ajornaments esgotadors de la seva paciència i vibra inlassablement perquè siguin respectats en la seva totalitat els principis bàsics i les lleis contingudes en l'Estatut que ha de reportar-li les llibertats i drets que un dia per dissort va perdre, que un dia li fou usurpat i robat vergonyosament per un rei despotista i felló, com el que fugí escapat i esporuguit de terres d'Ibèria el 14 d'abril de l'any passat.

El moment històric de Catalunya reclama i exigeix imperativament el principi d'autodeterminació que el poble votà unànimament el dia 2 d'agost del 1931 i que ha refrendat i manifestat amb tota solemnitat suara.

Les Corts Constituents espanyoles no poden, en bona lògica, oposar-se a aquesta voluntat del poble català, ja massa espemuda amb l'acte de sacrificar a la concòrdia la nostra República, netament catalana.

Cal que s'adonin que podent Catalunya tenir-ho tot, s'avingué, s'ha avingut i s'avé, encara, a una part d'aquest tot.

Cal que ho recordin, que ho recordin bé...

Si no fos així, un altre jorn a ben segur que no es repetiria d'idèntica faisó.

ROC CLAR.

primer de maig. festa del treball.

A contracor dels compaginadors del calendari amb el qual tenim estatut el nostre viure uns homes postergats a la inferioritat per convenció, amb molts de deures i pocs drets, han volgut arrabassar-los una data per tenir-la a la seva suprema voluntat i lliure destinació: Primer de maig. Festa del Treball

En aquest jorn, els proletaris, els damnats a la terra, els explotats per l'home destre i el capital, els que tot ho produeixen i res tenen, impassiblement fins a la negació de les seves aspiracions elevades, han anat cedint al curs accelerat de les jornades, amb la màxima valentia i decisió planten cara al temps per a dir-li: *Avui parlem nosaltres!*

Volem reviuire el record als nostres explotadors, de l'assassinat que, amb l'emparança de sentència judicial, cometeren als nostres germans innocents de Xicago que, empesos per l'ideal humanitari que els extasiava i convençuts de la seva conclusió clara i terminant, propugnarem, fins a deixar-hi la vida, per la implantació de la jornada de vuit hores.

Però el vostre acte covard i audacions, ben al contrari del vostre intent, tingué la virtut de confinar l'esperit d'aquells màrtirs, als paratges inaccessibles de la Immortalitat, lluny del vostre poder omnívor i fent-los imatges lluminoses, la claror de les quals ens estimularà a continuar la lluita per l'obtenció de més llibertat i justícia. Totes les esgarrapades sofertes en la batalla quotidiana per la nostra emancipació, en el primer de maig nostre, les relliguem per fer-ne ofrena als inquiets germans nostres caiguts en la lluita per l'ideal.

La nostra festa, però, és retrospectiva, no és la hipòcrita i grotesca manifestació externa, grans parades, distraccions i focs d'artifici, que els usurers de la nostra vida preparen per ocultar-nos la seva explotació. La nostra festa és de goig íntim, de satisfacció moral i interna, aquella joia muda i desinteressada que, únicament pot experimentar-se quan es té la certesa d'haver contribuït amb el propi esforç, a la realització d'una obra bella.

En aquest plàcid jorn primaveral i per millor relleu, amb el marc de la Natura riallera, voluntàriament i amb decisió ferma, parem els nostres braços, múscles i cervell, per, amb la nostra inactivitat, demostrar amb una jornada solament, l'espectable amarg de la vida sense el sedatiu del treball, el silenci sepulcral dels tallers, màquines, motors, construccions, oficines, per l'absència de la mà de l'home, impulsiva i ordenadora, l'importància cabdal de l'esforç nostre pel sosteniment total de la societat *civilitzada*; els batecs dels innumbrables cors generadors d'energia vital sense la qual forçosament, l'espècie humana aniria horriblement en davallada.

Aquesta és la impressió que volem donar en aquesta diada, perquè s'imposi moralment, l'atenció que cal jutjar superficialment els nostres plets, que sempre són amarats de les més bones intencions.

Cada Primer de Maig ha tingut el seu tòpic característic. Ja han passat els temps d'aquelles movilitzacions infructuoses d'imponent i radiant poder humà, monstres però desarticulat, que s'enfrontaven pacíficament al poder minorista organitzat i bel·licosament fort. Avui estem observant les influències d'una aurèola de capacitació per una banda i la fallida inquietant de l'altra. I com que semblant moviment està propens a portar-nos a una situació caòtica desesperada i d'irresponsabilitat col·lectiva s'imposa la necessitat d'un Primer de Maig, que iniciï el desnonament d'una societat embrollada en els seus propis filats i que prepari l'adveniment d'un règim que, per a perfilar la seva estructura, exalti les facultats estacionades en el fons de les consciències intel·lectes - amb patent o sense - i garanteix l'exposició, neta i clara, de les idees i experimentacions de cadascú que puguin avalar-se amb el plasma dels fets.

SALIN.

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

divagació d'un 14 d'abril

Enderrocament d'una monarquia. «Revolució» pacífica. Aldarulls d'entusiasme democràtic. Abatiment democràtic. Metamorfosi del contingut de les llibertats republicanes. Desviació de les masses obreres i de l'avantguarda intel·lectual de tot gènere d'il·lusions democràtico-republicanes. Topada dels que conseqüentment pretenen portar endavant l'obra iniciada per la revolució, amb els que s'apressen a borrar les paraules «Llibertat, Igualtat, Fraternitat», per escriure-hi damunt les «Ordre, Propietat i Negoci». Començ de noves lluites entre classes i classes. Despertar de la «segona revolució».

Hem llegit els discursos dels diputats, els «bandos» dels governadors i les proclames dels comitès de vaga; hem sabut com els obrers desfeien manifestacions clericals i com la Guàrdia Civil «republicana» disparava sobre els proletaris vaguistes. Estem assistint tots plegats al dol de la Borsa davant les brusques alteracions de la nostra divisa monetària, i llegint reportatges sobre l'estat d'ànim dels camperols andalusos, hem percebut cruixits anunciadors d'un mol aviat esfondrament de les famílies senyorials, i de l'assalt als latifundis...

Això no és d'estranyar; exactament els mateixos fets i sucesos han passat en altres països. Deu anys enrera a Alemanya i Austria, les mateixes il·lusions, els mateixos desenganys, els mateixos reflexes socials...

Marat, el gran revolucionari francès, escriu en les seves memòries: «seguint l'actuació de l'Assemblea nacional, veureu, que mai actua més que després d'un alçament popular, que sols es decideix a dictar lleis bones, després d'una sublevació, aprofitant en canvi, els minuts de treva per a proclamar lleis abominables».

Comentaris a les paraules de Marat? Només aquest: Després d'una constitució valenta i democràtica, una llei —també com deia Marat— abominable, de defensa de la «República».

Ha mort una monarquia, ha nascut una república. «Otra más», res més.

ALES.

comentarios quinzenarios

¿Se sorprende *avant..!* que el ex-comandante Alvarez esté en íntimo contacto con los cabecillas lerrouxistas?

¡Bah! Es pedir peras al olmo, exigir que tengan escrúpulos los pancistas, apóstatas y arribistas de todos los regímenes.

Ese señor, como muchos republicanos de toda la vida «desde el 14 de abril», tienen la habilidad — justo es reconocérsela — de ir tomando posiciones para encajar en cualquier cambio político.

— Son los «Ojos de perro» y «Cananeos» de todas las épocas, de todas las latitudes, de todos los pueblos, ex-caciques ciervistas que Rodrigo Soriano ha encontrado en Murcia, convertidos en flamantes lerrouxistas.

El ex-jefe de somatenes, fervoroso monárquico ayer, que sirvió a la Dictadura en un cargo de confianza, para perseguir a republicanos y separatistas — ellos así denominaban a todos los republicanos — fué designado para el cargo de Director de la Escuela «Montserrat», como garantía para las autoridades de que cesarían los supuestos complots separatistas, motivo por el que fué clausurada dicha Escuela, y hoy se retrata en la prensa republicana para propaganda de aquélla, prensa a la que hubiese denunciado por lo más mínimo y consiguiera de Alcaldes y Secretarios reaccionarios apoyo y facilidades, por el ascendiente que aún conserva, y ahora por su condición de «republicano» se introduce en Centros y Casinos a la «caza» de alumnos para su Escuela.

Por contraste notable, al que fué Director de la Escuela del «Sport» se le destituye por supuestas propagandas comunistas, que nadie ha demostrado, dándose el caso peregrino de ofrecer mayores garantías a la República un ex-jefe monárquico, somatenista de la Dictadura, que un ex-capitán cuyas ideas republicanas tienen firmísimo arraigo y de quien nos consta que una de sus mayores satisfacciones, al advenir el régimen, era serle útil en todo y nada mejor que en preparar ciudadanos para futuros soldados de la República

¡Cosas veredes, dijo el Cid, que farán hablar a las piedras!

* * *

El cavernícola A. B. C. con esa «mala baba» que le caracteriza, llama al Ateneo «casa del escándalo», aprovechando la ocasión para decirle al Gobierno que estas son las cosechas de tempestades, producto de la siembra de viento a que afanosamente se dedicaron cuando eran comité revolucionario.

Dedica un recuerdo a los 50 años de tranquilidad y de prosperidad — ¡que barbaridad! — que desde 1875 vivió España, como si los españoles todos fueran lectores suyos, quisiera comulgarlos con ruedas de molino y padecieran amnesia, no acordándose de 98, Barranco del Lobo, semana trágica, Annual, etc. etc.

¡Es para «rajarse» de risa, señores!

* * *

Maura chico, ha dicho del Estatuto que es un «hueso», nos recuerda el clásico casticismo del Dictador, con su abundosa y pintoresca charla barberil

A la República si que le salió un «hueso» cuando admitió como ministro a un reaccionario de su categoría.

No puede desmentir su origen el de los 108 muertos. ¿Con que un «hueso»? El «zancarrón de Mahoma, comparado con el no es hueso, una esquirra.

* * *

Están de enhorabuena Gil Robles, D.ª Urraca, Benusa y demás distinguidos cavernícolas. Se ahorrarán más de un pataíazo por la subida de precios del rico tubérculo. A 0'70 y a 0'75 el kilo. Pronto tendremos que prescindir del alimento que constituía el principal factor de nuestro sustento. Será asequibles sólo a las clases acomodadas.

Menos mal que Carner ha dicho que en la práctica, el tiempo y los hechos demostrarán la bondad de la política económica y financiera de la República.

Buen alegato para nuestros biznietos y consoladora esperanza para los que no mueran antes de inanición.

* * *

No sabemos que contestar a los que nos preguntan qué le ha pasado a «Fray Lazo», que ya no se recibe.

Por desafecto al régimen no será, en cuanto los hay que descaradamente unos y esbozadamente otros, lo boicotean a placer, Por ejemplo, ahí está «Gracia y Justicia», que si carece de lo último, escasea más de lo primero, y con su estilo muñoz-seguista, cada chiste o caricatura destila un sabor reaccionario-fascista-albifañista, de puro origen monárquico.

Hugo.

Figueras, Abril de 1932.

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

rectifiquem, però...?

Al senyor *Luis López-Rodríguez Murray*, li ha pujat el pavo. Es veu que feia temps que ningú parlava d'ell, i ha aprofitat la primera avinentesa per fer-se sentir, per tal que els seus *correligionarios* sàpiguen que no és mort.

Volem demostrar al senyor *Luis López-Rodríguez Murray*, que els amics d'*avant..!* no ens agrada mentir. Rectifiquem que ell estigués a l'estació el dia 14 d'abril esperant el «Milianu», puix és un extrem molt difícil de comprovar, però ço que no rectifiquem és que estigués saludant-lo.

Ara bé, ens queda fer un prec al senyor *Luis López-Rodríguez Murray*, i és que públicament digui, a quins *ciertos señores* servim, els amics d'*avant..!*

Si no ho fa li direm quatre fàstics que el molestaran molt més que haver publicat la nova de la salutació al nova de la salutació al «Milianu», i allavors tindrà necessitat de contestar-nos *por segunda vez*, dedicant-nos el número complet del seu periòdic *Libertad*.

Cobla - Orquestra - Orquestrina
PEP VENTURA
Primera Categoria — Per contractes:
GERMANS AIGUAVELLA
Cervantes, 4 FIGUERES

la propietat

¿Es legal o il·legal?

Es legal la propietat quan se basa en una cosa de construcció pròpia. Així un fuster pot arribar a ésser propietari d'un objecte que ha construït, àdhuc no rebí l'equivalent del seu valor. Un pagès ho serà, no del terreny, sino del producte que d'ell en treu mitjançant el seu esforç, un pintor ho serà del quadro que hagi pintat, un ferrer de la fanga que ha modelat i un novel·lista de la novel·la que la seva imaginació ha creat.

Es il·legal per tant, la propietat sobre una cosa que no sigui producte propi o no s'hagi pagat l'equivalent del seu valor íntegre.

No és legal, la propietat de la terra; ja que ningú l'ha construït i molt menys pagat el seu valor material. Es tan il·legal com ho fóra l'usufructuació dels rius, del mar i de l'aigua que plou. ¿No veurieu una injustícia si de sobte, uns pocs se declarassin propietaris de la pluja i tinguessiu de pagar segons la quantitat d'aigua que hagués caigut? Us sublevarieu per aquesta il·legal usurpació. Doncs, ni més ni menys, la propietat sobre la terra és igual.

Direu sens dubte que l'actual propietari, ha pagat l'equivalent a l'Estat o a un altre propietari. ¿Seria suficient això per ésser usufructuari d'ella mentres visqui? No. ¿Es prou l'Estat per desprendre's d'una cosa que no li pertany sense el consentiment del Poble? No. ¿Es culpable el Poble i per tant ha de pagar, que la seva usura no li permetés veure que no podia comprar una cosa invendible? No.

¿Quan un home sostreu un objecte i el ven, deixa per aquest sol fet de pertanyer a l'antic posseïdor? No. ¿No està obligat de retornar-lo qui l'hagi comprat clandestinament, quan el veritable propietari el reclami? Té per aquesta causa d'indemnitzar al comprador el que ha pagat, no havent canviat el valor de l'objecte? No. Doncs si un rei, comte, president, etc., sigui qui sigui, cobra X pessetes per donar en propietat l'usufructuació de les terres ¿deixa d'ésser un robatori? ¿No està obligat el comprador o hereditari a retornar-lo al veritable propietari (el Poble) quan les reclami? ¿Haurà de pagar el que hagi costat com a indemnització? No.

Considerem no obstant, que hagi de subvencionar-li l'import pagat. ¿Quin

serà aquest? Difícil de calcular. Per exemple: Un individu compra un terreny estèril i paga X pessetes. No podent cuidar-se d'ell, ha d'arrendar-lo. L'arrendatari, després de pagar-li els interessos duplicats, converteix—mitjançant el seu esforç—aquell terreny estèril en productiu. De manera, que el propietari havent viscut del super-esforç de l'arrendatari, duplica el seu capital per la super-valoració del terreny en venda; però no el natural, ja que aquest no varia.

En resum: totes les propietats que no són producte propi, o d'altre, al que se li ha pagat l'equivalent, són propietats il·legals i, per tant han de passar al poble. Que sigui ell qui les usufructui per mitjà del sindicat, comitè o altre elecció popular.

PERE BELLOSTES.

crit a tot el ram mercantil

Dimarts passat, va tenir lloc a l'estatge de la Cambra Agrícola de l'Empordà l'elecció de la Junta Directiva del Centre de Dependents de Figueres. Van ésser elegits per unanimitat els següents ciutadans amb el càrrec que es menciona:

President	Lluís Corbera Pujadas
Vice-President	Lluís Garreta Coll
Secretari	Salvador Ridaura Colls
Vice-Secretari	Pere Vehi Juanola
Tresorer	Plató Camps Buixeda
Contador	Ramon Noguer Alvaro
Vocal 1.er	Jasep Castillo Huguet
Vocal 2.on	Ferran Costa Imbert
Vocal 3.er	Joan Gironell Faig
Vocal 4.art	Tomàs Garcia Casado

III CAUSES:

Producció quantiosa
Fabricació experta
Materials immillorables

3

EFFECTES:

Economia
Duració
Qualitat

1

sol resultat:

calçats

18 pessetes

A tot comprador se li regalarà un «Vale» per a llimpiar-se el calçat gratuïtament

Venda exclusiva:

Monturiol, 2

CASA DALMAU
FIGUERES

de cara al món

eleccions prusianes.

una lletra d'un catòlic

Tothom qui ha tingut ocasió de llegir la premsa quotidiana, ha pogut veure el resultat de les eleccions prusianes. Hitler ha guanyat, però no ha guanyat per majoria absoluta, per tant, hi ha el problema de qui ha de governar. L'extrema dreta, composta d'hitlerians, nacionalistes i populistes sumen 200 diputats, però és de tenir en compte que el nombre total de llocs és de 422. El problema està en mans del Centre catòlic que compta amb 67 llocs. Si els catòlics fan coalició amb els feixistes, Hitler podrà governar amb tota tranquil·litat; altrament li serà un xic difícil.

Les noves estrangeres d'aquests darrers dies diuen que ja està en via de formació l'unitat entre el Centre Catòlic i Hitler. Però resulta que hi ha un punt difícil, i és que els catòlics han posat per condició que es respecti la constitució de Weimer.

A propòsit d'aquesta probable unió, un membre eminent de l'Associació popular catòlica alemanya, Pau van Leewen, acaba d'enviar al director d'aquesta Associació, H. van Velden, una sorollosa lletra de dimissió. Leewen va contra tot intent d'unió entre catòlics i hitlerians i... renuncia a allò que, a Alemanya, ve anomenant-se campanya d'excitació antisoviètica, i després d'atacar el capitalisme i a la tàctica catòlica actual, es declara revolucionari.

La lletra és molt extensa, però hi ha algun punt que no podríem passar sense esmentar-lo:

•La força brutal, policíaca i feixista no basten per imposar un règim de violència. L'actual règim capitalista té necessitat per a resistir els assalts desesperats de la classe social, d'una sòlida ajuda moral. Espera trobar aquesta ajuda amb l'Església. I, malauradament, l'Església sembla disposada a jugar el paper que se li proposa, i fer, veritablement, de la religió l'opi del poble. Però l'Església és compromesa perillosament amb aquesta aliança, més o menys clara, amb la burgesia, el capitalisme i el feixisme. ¿Es possible que uns beneficis superficials i efímers puguin fer oblidar a l'Església, la seva eterna

missió? Hom diu que una veritable renovació espiritual anima a l'Església, però malauradament, veiem que la diplomàcia del Vaticà, els tractats i concordats comprometen seriosament l'esdevenidor de l'Església i la lliguen amb el funcionament del sistema capitalista.

•Què fer, doncs, davant aquesta situació tan difícil per la consciència d'un catòlic? Una ruptura definitiva entre l'Església i la societat actual? Aquesta fórmula, que és la que satisfà més el meu punt de vista, topa amb moltes dificultats. Però, malgrat tot, s'ha de tenir en compte que la paraula de l'Evangeli ni és *capitalista* ni *comunista*. El règim capitalista actual compromet seriosament a la religió, però també veiem que aquest règim va per l'ineluctable camí del fracàs. Per tant, sols el ràpid enfonsament del éapitalisme pot salvar a la religió. Aquell que estimi a l'Església, aquell que vulgui evitar la seva decadència, deu posar tots els seus esforços en joc per tal que la revolució triomfi de la manera més ràpida, més radical, i, en conseqüència, menys sagnant. Amb una societat comunista l'Església és reorganitzaria damunt unes bases col·lectivistes que són ben lluny d'ésser contràries a l'esperit cristià i catòlic.

S'arreglen plomes estilogràfiques

Llibreria Batllosera

GALAN, 3

Tots els monàrquics disfressats de republicans, els coneixerem quan es discuteixi l'Estatut, per endavant ja hi podem contar el fill d'En Maura.

Articles de tocador i perfumeria

EL SIGLO

Avinguda de la República, 17

suscripció pro-làpida

Francesc Ferrer i guàrdia

Suma anterior.	60'00
A. Trigo.	2'00
Ernest Piguillem	1'00
Enric Batlle.	1'00
Frederic Bosc	1'00
Un simpatitzant de Ferrer	1'00
J. V.	3'00
Francesc Vilanova	2'00
Floreal Vilanova	2'00
Plaer Vilanova.	2'00
Igualtat Vilanova	2'00
Joan Quer	0'50
Mateu Muset	5'00
Torroella	1'00
Quintana	1'00
Caritg	1'00
X. G. P.	4'00
Nuñez	0'50
Ignàsia Guillamet.	2'00
Jordi	1'00
Jordà.	1'00
Suma.	94 00

(Seguirà)

* * *

Si la *La Veu de l'Empordà* es decideix a publicar la llista dels col·laboradors en la subscripció popular pro-làpida Francesc Ferrer i Guardia, cal que tingueu en compte que ho fan per fer ambient a favor de la dita subscripció, es veu que la consciència els corseca.

De totes maneres cal que els ciutadans que els ciutadans que vulguin aportar-hi el seu òbol, recordin que els llocs on hi ha llista oberta són els esmentats en el número passat d'*avant !*, no fos cas que anessin a portar-ho a *La Veu*.

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

PERRUQUERIA JUNYENT

Em plau assabentar a la meua distingida clientela i public en general que he traslladat la botiga al carrer PRAT DE LA RIBA, 18, i SANTA LLÚCIA, 1 (davant la Biblioteca Popular).

Recollim de *La Campana de Gràcia*:

patrons:

El Governador ha promès imposar una multa als patrons que varen fer treballar els obrers la diada de l'aniversari de la República, sempre que es pugui comprovar.

La República és una cosa massa seriosa i ha costat massa sacrificis perquè deixem que aquests patrons desaprensius es burlin d'ella d'aquesta manera, i cal escarmentar-los perquè serveixi d'exemple; el millor escarment per aquesta gent que tot ho valuen amb l'interès, és tocar los la butxaca.

Ens agradaria que el senyor Governador de la nostra «província» fes semblants manifestacions.

Li donaríem el nom d'alguns patrons locals, republicans de tota la vida.

Pintures i pinzells EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

una altra multa arbitrària

El Governador de Barcelona va imposar una multa a *Palestra* perquè el dia 14 del mes passat va exhibir uns rètols que deien: *commemorem la República Catalana*.

Voldríem que el Sr. Governador ens digués quina República volia que es commemorés a Catalunya si el dia 14 de l'any passat no va proclamar-se'n cap més que la catalana.

Però resulta que la decisió ferma i categòrica que ha pres *Palestra* davant la penyora imposada, el Sr. Governador, comprensiu, s'ha dignat rectificar la seva decisió.

“la llamada fiesta nacional”:
toros.

Tòpics que es tornen a posar de moda: la sobirania nacional i la integritat de la patria.

Ebre enllà hi ha gent que quan sent parlar de la sobirania nacional, delira.

és paradoxal

Diferents vegades els d'*Empordà Federal* han dit que els que els combaten - nosaltres per exemple - empen insidioses paraules al comentar l'actuació dels seus homes.

Trobem paradoxals les seves manifestacions quan ells-podem comprovar-ho-tenen un goig refinat rabejant-se amb gent indefensa, amb to irònic de primer actor.

Setmanalment una part del seu periòdic va dedicat a en Pascal, home vell, i per tant respectable, i d'algun temps a aquesta part, també guarden alguna columna per recordar les civiques femenines.

Molestar a vells i a dones, no és pas una obra que pugui enorgullir a ningú, per això trobem paradoxal que *Empordà Federal* es queixi de la campanya que puguin fer els que no pensen com ells - nosaltres no sabem nadar entre dues aigües - i no s'adonem que les seves discrecions, són excessivament inqualificables perquè van contra un vell o unes dones, mentre que les nostres - per exemple - van contra uns homes... almenys per això els tenim. I, per tant, d'home a home pot consentir-se una polèmica, però restar callats davant les paraules crues, però certes, d'uns homes, i ésser tan atrevits amb els vells i amb les dones, que ens perdonin, però hem de condemnar-ho.

Evarist Vallés Llopart

Notari

successor de F. B. Lovaco

Avinguda de Wilson 3, pral.

Tél. 227

FIGUERES

Qui intenti combatre la nostra obra, haurà de fer-ho amb la força de la raó, i no amb la raó de la força.

Articles fotogràfics EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Un bon taller de calçat a mida

PALLAC GALAN, 2

segurament

Amb motiu de la gran manifestació cívica que tingué lloc el diumenge dia 24 d'abril, a Barcelona, uns quants d'aquests republicans de tota la vida, que hi assistiren, es meravellaren de no veure-hi cap bandera federal.

- On és la concòrdia? - deien.

Si se n'assabenten a Madrid, serà perjudicial per a Catalunya, ara que es va a discutir l'Estatut - somicaven.

Aneu errats, republicans històrics.

Precisament ço que ha perjudicat els catalans, és no haver fet aquesta manifestació el mateix dia que arribaren a Barcelona, aquells ministres de l'Estat espanyol, per tal de fer rectificar als nostres governants amb motiu d'haver proclamat la República Catalana.

Però, allavors hauria convingut que els manifestants en lloc de portar banderes i pancardes, haguessin desfilat amb arguments més convincents.

Tenim plena seguretat que no hi hauria hagut cap necessitat de redactar l'Estatut. Se'ns hauria consentit disposar, amb tota independència, de les nostres llibertats.

Productes vegetarians EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batlloera
GALAN, 3

Tingueu compte que les últimes
novetats són sempre a

Calçats Pallac

avant..!

el pròxim número sortirà
el dimecres, 18 de maig.
venda: llibreria batlloera.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

Gran Cafè EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

avant..!

divendres en el parlament
gritará, aullará y morderá
el fill de maura, primer enemic
de les nostres llibertats.

una comunicació de l'ajuntament de figueres

Ajuntament de Figueres.—Secretaria.—Negociat Central. Número 1129.

El Excmo. Sr. Governador civil, con oficio de fecha 23 del actual, me dice lo siguiente:

«Visto el núm. 16 del periódico *avant..!* de esa ciudad, correspondiente al día 20 del actual, en el que aparece inserto un verso titulado «Via Fora» firmado por Miguel Escrich, y teniendo en cuenta que con la primera letra de cada verso, en sentido vertical, se lee «VISCA EL REI ALFONS» propósito que en plan obligado se impuso sin duda su autor, pretendiendo escudarse en la impunidad, para dar a la publicidad dicho concepto subversivo, usando de las facultades extraordinarias de que me hallo investido, con esta fecha he acordado corregir gubernativamente tal proceder, imponiéndole la multa de CIENTO CINCUENTA PESETAS, y subsidiariamente al Director del referido periódico, cuya multa deberá hacerse efectiva en el papel de pagos al Estado correspondiente en el plazo de diez días.

Lo que digo a V. para su conocimiento y a fin de que lo comunique en legal forma al Director de la publicación de que se trata. para que él, a su vez, lo pueda efectuar al autor del escrito, advirtiéndoles que contra esta providencia pueden recurrir en alzada ante el Excmo. Sr. Ministro de la Gobernación en el plazo de diez días, previo depósito del importe de la multa a mi disposición en la Caja General de Depósitos de la Provincia.»

Lo que traslado a Vd. para su conocimiento, y a fin de que pueda comunicarlo al interesado, de cuya resolución puede recurrir en alzada ante el Excmo. Sr. Ministro de la Gobernación, esperando que del recibo de la presente se servirá firmar el duplicado.

Figueras, 25 de Abril de 1932.

El Alcalde,
M. Pujulà.

Sr. Director del periódico *avant..!*

la nostra resposta

Ciudadà Batlle de la Ciutat de FIGUERES.

Després d'haver-nos assabentat amb sorpresa del contingut de la comunicació rebuda del Govern Civil de la «provincia» en la qual se'ns notifica l'imposició, per part del vostre superior jeràrquic, d'una penyora de 150 pessetes per una suposada frase subversiva, convinguda en forma acròstica en una composició poètica publicada en el periòdic *avant..!* d'aquesta ciutat, havem decidit adreçar-nos a vós com a autoritat encarregada de cursar l'esmentada comunicació, per manifestar-vos:

Primer. Que la poesia inserida en el núm. 16 d'*avant..!*, ha estat redactada per una mà anònima, escudant-se amb la nostra bona fe, de la qual cosa en tenim una prova directa i irrefutable.

Segon. Que lamentem moltíssim que vós, màxima autoritat local, coneixedora a bastament de la nostra actuació pública, no hàgiu tingut la suficient energia per evitar aquesta immerescuda penalitat, quan menys no hàgiu tingut cura de fer veure que abans de tot, procedia realitzar elementals investigacions per tal que no es reproduïssin aquelles injustícies a què ens tenia acostumats el règim dictatorial.

Tercer. Conscients dels nostres drets i deures, que ens priven de conformar-nos amb les conseqüències d'una falta no comesa, fermament us comuïquem que no estem disposats a fer efectiva la penyora que ens ha estat imposada. I de la penalitat que pugui derivar-se de la nostra decisió, se'n fa responsable tota la redacció d'*avant..!*

Quart. Esperem que una vegada us hàgiu assabentat dels presents mots voldreu elevar-los al *Excmo. Sr. Governador Civil de la Provincia* servint també, aquesta vegada, d'intermediari.

Visqueu molts anys.

Figueres 2 de maig de 1932.

Ricard Ximenis.—Joan Salleras.—Narcís Roig.—Narcís Ubanell.—Joaquim Marcos.—Emili Teixidor.—Juli Pararols.—Joan Carreres.—Albert Pararols.—Jacint Bosc.—Josep Viusà Camps.—Marcel Dalmau.—Esteve Pallac.—Lluís Xifra.